ஓம்

ஸ்ரீ ஷிவாயநம:.

தருமசீலன்.

" அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. "

(All Rights Reserved.)

புத்தகம் 3 } இரௌத்திரிஹு ஆவணிமீ 1920ஹு ஆகஸ்டுமீ { சஞ்சிகை 5

தருமோபதேசம்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கடையதனில் வியாபாரஞ் செய்யும் போது
காசுகொண்டு பலசரக்கு வாங்கு தற்கு
நடையாக வருவாரை நிறுத்தி வைத்து
நாளெல்லாம் வீண்கதைகள் பேசிக் கொண்டும்
தடையின்றிப் பிந்திவந்தோர் தம்மை யெல்லாந்
தாமதமி லாதனுப்பி முன்வந் தோர்க்கு
விடைகூறு திருந்தும்வியா பாரஞ் செய்யும்
வியாபாரி விவேகமற்ற மூட னாமே. (ச

நோய்க்கேது மிடங்கொடா திருக்க வேண்டும்
நோய்வந்தால் மருந்துடனே யுண்ண வேண்டும்
வாய்க்கேது வானவற்றைத் தின்று நோயை
வளர்த்துவிட லாகாது மயக்க மோங்கப்
பாய்க்கிடையே யெப்பொழுதும் படுக்கொ ணாது
பத்தியத்தில் தவறேதும் செயலா காது
சாய்க்கவரும் பிணியொழிக்க வேண்டு மென்று
சாற்றுமிந்த நீதியைக்கை விடலா காதே. (சன

அதிகார மிருந்தவத்தி யோகம் பெற்றோர்
அவனியிலே மானிடர்மீ தன்பு கொண்டு
எதிலும் நடுநிலைமை தவறி டாமல்
எவ்விஷயத் தையும்நேரில் போயா ராய்ந்து
நிதிவாங்கு மாசைவிட்டுக் குடிக ளுக்கு
நீதிதவ றாமல்நலம் புரிய வேண்டும்
சரியாகப் பலபேர்க்குந் துன்பஞ் செய்தால்
சகிக்கவொண்ணாக் கொடுநரகிற் சாய்வர் தாமே. (ச

தருமசீலன்.

இரௌத்திரி ௵ ஆவணி ௴

பழகும் முறைமை.

பழகும் முறைமையாவது, மனிதர் ஒருவரோடொருவர் சிநேகஞ் செய்து கொள்ளும் கிரமமாம். இது, மானிடர்க்கு மிகவும் அவசியமானது. இஃதில்லாவிடின் மனித வாழ்க்கையானது திருப்தியுடன் நடைபெறாதென்பது திண்ணம். இன்னும் மற்ற ஜீவவஸ்துக்களும், அஜீவ வஸ்துக்களும் சேர்க்கையினாலேயே சிறப்புறும். உலகத்தில் சேர்க்கை யில்லாதது எதுவுமில்லை யென்றே சொல்லலாம். இருபொருட்கலப்பின்றி உலகம் நடைபெற மாட்டாதென்பதை யுணர்ந்தே சர்வக்ஞரான கடவுள் இவ்வாறு எல்லாவற்றிற்கும் இருபொருட் சேர்க்கையை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார். நாம் இப்பூமியில் எந்த வஸ்துவை எடுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் சிறப்பு மற்றொரு வஸ்துவின் சேர்க்கையினாலேயே உண்டாகிறதென்பதை உணரலாம். மரம் செடி கொடி முதலியவைகளெல்லாம் நீரின் சேர்க்கையினால் செழிப்படைகின்றன. மலர்கள் நாரோடு சேர்த்துத் தொடுக்கப் பட்டபின் மாலையென்று சொல்லப்பட்டுச் சிறப்படைகின்றன. பால் சர்க்கரையோடு சேர்ந்து சுவை அதிகரிக்கின்றது. காய் கறி பதார்த்தங்கள் உப்போடு சேர்ந்து உயர்வடைகின்றன. செங்கல் சுண்ணாம்போடு சேர்ந்து உறுதிப் பட்டுக் கட்டிடமாகின்றது. ஆயுதங்கள் சாணையோடு சேர்ந்து கூர்மை யடைகின்றன. இரதம் முதலியவைகள் குதிரைகள் முதலிய மிருகங்களோடு சேர்ந்து நடை பெறுகின்றன. மணம் காற்றோடு சேர்ந்த பின்னரே சிறப்படைகின்றது. ஸ்திரீ நாயகனோடு சேர்ந்தபின் சிறப்படைகிறாள். அவ்வாறே ஆடவனும் இல்லக் கிழத்தியால் புகழடைகிறான். மாணாக்கர் ஆசிரியரால் சிறப்படைகிறார்கள்; இராஜாக்களும் மந்திரிகளால் சிறப்படைகிறார்கள். சிறுகொடிகளும் கூடப் பக்கத்திலுள்ள மரத்தின் உதவியினால் அதில் படர்ந்து சிறப்படைகின்றன. இப்படியே நாம் எந்த வஸ்துவைப் பார்த்தாலும் எல்லாம் சேர்க்கையினாலேயே நடைபெறுவது செவ்வ

னே விளங்கும். இதனாலேயே அறிவுள்ளவர்கள், தங்கள் குணத்திற்குத் தகுதியானவர்களோடு பழக்கம் வைத்துக் கொள்ளுதல் இயற்கை. இவ்வாறு நல்லவர்களோடு பழக்கம் வைத்துக் கொள்வதால் எப்பொழுதும் மனத்திருப்தியோடு வாழலாம். தங்கள் குறைகளை அவர்களிடம் சொல்லி நிவர்த்தித்துக் கொள்ளலாம்; ஆபத்தில் அவர்களுடைய உதவியைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இன்னும் எத்தனையோ அளவிறந்த நன்மைகளுண்டு. ஆனால் கெட்டவர்களுடைய பழக்கம் மாத்திரம் கூடாது. அது, பயிரை வெயில் எவ்வாறு எரித்து விடுமோ அவ்வாறே சேர்ந்தவரைக் கெடுத்துவிடும். ஆதலின் உத்தமர்களுடைய பழக்கத்தையே கைக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு சிநேகஞ் செய்வதற்கு,

"அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனும்
நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு"

என்றபடி முதலில் அன்பு ஏற்பட வேண்டும்; அதாவது அன்பான வார்த்தைகளைப் பேச வேண்டும். அவ்வாறு பேசுவதால் ஆசை அதிகரிக்கும்; அதாவது ஒருவர்மீதொருவர்க்குப் பிரிய முண்டாகும். அவ்வாறு பிரிய முண்டாகவே சிநேக மென்னும் ஓர் சிறப்புண்டாகிறது. அதாவது ஒருவரோடொருவர் கலந்திருத்தல் என்னும் இயற்கை யுண்டாகிறது. ஆகவே பழக்கம் அல்லது சிநேகத்திற்கு அன்பான வார்த்தையே ஆணி வேராகின்றது. அன்புள்ள வார்த்தையில்லாத விடத்தில் சிநேகம் ஏற்படுவது அருமை. இவ்வாறு அன்பான வார்த்தை கூறிக்கலந்துறவாடிப் பலவும் ஒன்று சேர்ந்து வாழும் இயற்கை எறும்பு முதலிய சில ஜீவராசிகளிடத்திலும் மிகவும் அதிசயிக்குமாறு காணப் படுகின்றது. சேர்க்கையாலுண்டாகும் நன்மையை உணர்ந்தே இவை பழகும் முறைமையை அவசியமாகக் கைக்கொண்டிருக்கின்றன. எறும்புகள் சாரியாகப் போய்த் திரும்பிக்கொண்டிருக்கு மிடத்தில் அவைகளில் ஒவ்வொன்றும் எதிரில் வரும் ஒவ்வொன்றின் முன்னே போய் முகத்தோடு முகம் வைத்து விலகிச் செல்வதைக் காணலாம். இது அவை ஒன்றுடனொன்று அன்பான வார்த்தை கூறிச்செல்லுதற் கறிகுறியாம். அவை இப்படியே நிச்சயமாகப் பேசிச்செல்கின்றன. இப்பழக்கத்தால் அவற்றில் சுற்றச் சேர்க்கை அதிகம் ஏற்பட்டு அவை அநேகம் நன்மைக ளடைகின்றன. இன்னும் மாடுகளும் ஒன்றை யொன்று காணும்போது அன்போடு பார்த்து ஒ

வகைத் திணறுதலான சப்த மிட்டுச் செல்கின்றன. இவ்வாறு சப்த மிடுதல் அவை அன்பான வார்த்தை பேசிச் செல்வதற்கறி குறியாம். அவை அவ்வாறு நிச்சயமாகப் பேசியே செல்கின்றன. இன்னும் அநேக பிராணிகளிடத்தும் இக்குணம் அமைந்திருக்கின்றது. பழக் கத்தின் உயர்வை இத்தகைய பிராணிகளும் உணர்ந்திருப்பது அற் புதத்திலும் அற்புத மன்றோ!

இப்படி யெல்லாமிருந்தும் மனித வகுப்பாரில் சிலர் இந்த நற் பழக்கத்தின்கிரமத்தை உணராமலிருக்கிறார்கள். இது வியப்பினும் வியப் பே! சிலர் நல்லவரோடு பல நாள் பழகி யிருந்தாலும் அவரை எங் கேனும் ஓரிடத்தில் சந்தித்தால் எப்பொழுதுமே அறியாதவர்களைப் போல முகத்தைப் பார்த்த படியே பேசாமல் போகிறார்கள். சிலர், வேறு சில மனிதரிடத்தில் காரிய மிருந்தால் மாத்திரம் அவர்கள் நல்லவர்களா யிருந்தாலும் கெட்டவர்களா யிருந்தாலும் அவர்க ளோடு நெடு நாட்களாகப் பழகினவர்களைப்போல அவர்கள் தூரத் தில் வரும்போதே "அண்ணா! தாசன், தாசன்" என்று கள்ளக் கும் பிடு போட்டு அவர்களிடம் தங்கள் காரியத்தைப் பேசி முடித்துக் கொண்டு போய்ப் பின்னர்ச் சந்திக்கும்போது அவர்களுடன் வார்த் தை யொன்றும் பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு செல்வார்கள். இவ்வாறு செல்பவர்களிற் சிலர், தாங்கள் கிராப் என்னும் 'குரங்குக் குடுமி வைத்துக்கொண்டிருப்பதனாலும், காலர், நெட்டை, சட்டை, கக்குட்டை முதலியவற்றை யணிந்து போலித்துரைகளாய்க் கண் ணாடி போட்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடியே அண்ணாந்து நடப்ப தாலும் எதிரில் வருபவரோடு பேசினால் தங்கள் அந்தஸ்திற்குக் குறைவாகு மென்று நினைத்து அவ்வாறு பேசாமல் செல்கிறார்கள்; சிலர், "நமக்குக் காரியமிருந்தால் தானே பேச வேண்டும்" என்று வஞ்சக எண்ணத்தால் அவ்வாறு செல்கிறார்கள்; சிலர் அவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருந்தால் தங்கள் காரியம் கெட்டு விடுமென்று நினை த்துப் பேசாமல் போகிறார்கள்; சிலர் வெட்கத்தாலும் பயத்தாலும் பேசாமல் போகிறார்கள். கடனுக் கஞ்சிச் சிலர் தலை மறைந்து செல் கின்றார்கள். இந்தக் கொள்கைகளெல்லாம்முழுமூடக் கொள்கைகள். கெட்டவர்களோடு எந்த வார்த்தையும் பேசக்கூடாது. அவர்களுட ன் சிநேகஞ் செய்தலும் தகாது. நல்லவர்களுடன் பழக்கம் செய்து கொள்ளாமலிருக்கும் அற்பருடைய மதியை என் னென்று புகல்வது! இதனால் இவர்களுக்கு மிகுந்த கெடுதி யுண்டாகுமே யொழிய நன்மை யுண்டாக மாட்டாது. கேவலம் எறும்பு முதலிய

வைகளும் இந்த நல்ல குணத்தைப் பெற்றிருக்கும் போது இந்த மனிதர்கள் உணராதிருப்பது புதுமையினும் புதுமையே! இவர்களை என்னென்றுதான் புகல்வது? இவர்களுக்கு உவமை இவர்களே யன்றி வேறெதுவு மின்று. மற்ற அவிவேகிகள் தாம் இப்படியிருக்கிறார்களென்றால் படித்த வித்வான்களெனப் பெயரெடுத்த சிலருங் கூட இப்படி யிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றி எதுவும் கூற நாவெழவில்லை.

இத் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதால் சென்னை முதலிய சில விடங்களில் ஒரு வீட்டில் குடியிருப்பவர்களுங்கூட ஒருவரை ஒருவர் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களா யிருக்கிறார்கள்; ஒரு வீட்டில் போய் ஒருவரிடம் மற்றொருவரை விசாரித்தால் "அவரை நான் அறியேன்" என்று அவர்கள் புகல்கிறார்கள்; இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் இதுதான் ஒழுங்கென்றும் பெருமை பேசுகிறார்கள். இது போன்ற அவிவேகத் தன்மை வேறெதுவு மில்லை. இந்த மூடக் கொள்கையால் சிலர் தங்களுக்குப் பொறுக்க முடியாத நோய் வந்தாலும் வேறு பல துன்பங்கள் வந்தாலும் தேறுதல் சொல்வதற்கும் மனிதரின்றித் தாங்களே வீட்டிற் குள்ளிருந்தபடி அவற்றை அனுபவிக்கிறார்கள். சிலர் தாங்க முடியாத உபத்திரவம் வந்த காலத்திலும் தாங்கள் மட்டுமே வீட்டிலிருந்து பல்லைக் கடித்து முட்டி மோதிக் கொண்டு உயிர் விடுகிறார்கள்; இதனால் இவர்கட்குக் கிடைக்கும் பலனென்ன? இப்படியும் மனித சுபாவம் இருக்குமோ? இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் உலகத்தில் இருப்பதால் ஒரு பயனுமில்லை. ஆதலின், கெட்டவர் பழக்கத்தைத் தள்ளி நல்லோருறவை நாடி அவருடன் பழகிச் சுகமடைவோரே விவேகிகளாவர்.

பத்திராதிபர்.

விஜயபாலன்.

பண்டைக் காலத்திலிருந்த இராஜதானி நகரங்களில் க்ஷேமாபுர மென்னும் பட்டணமுமொன்று. இதற்கு இராஜா ஜெயபாலன்; இவன் பத்தினி ஜெயமதி, மந்திரி ஜெயவர்மா. இவர்கள் நீதி தவறாமல் இராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து வருங்காலத்தில், ஜெயமதி கருப்பவதியாகி நவமாதஞ் சென்று ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனள். இராஜா அதிக ஆநந்தத்தை யடைந்து ஜினாலய பூஜை உத்ஸவ முதலானவைகளையும், தான தருமங்களையுஞ் செய்து புத்திரனுக்கு விஜயபால னென்னும் நாமகரணமிட்டு அவனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தான்.

அப்படி வளர்த்து வருங்காலத்தில் ஒரு சமயம் சிம்மபுரமென்னும் பட்டணத்தை அரசாட்சி செய்து வந்த சிம்மசேன ராஜன், ஜெயபாலனோடு யுத்தஞ் செய்யக்கருதி, நால்வகைச் சேனைகளோடும் வந்து க்ஷேமாபுரத்தை வளைத்துக் கொண்டு இரணபேரியை முழக்கினான். அதனைக் கேட்ட தூதன் சென்று ஜெயபால ராஜனுக்கறிவிப்ப, ஜெயபாலன், கோபா வேகமுடையனாய் இரத கஜ துரகபதாதிகளுடன் சென்று அவனுடன் யுத்தஞ் செய்தான். சிம்மசேனன், அனேக பாணங்களை ஒன்றின் பின் ஒன்றாக ஜெயபாலன் மீது எவினான். ஜெயபாலன் சகிக்க முடியாத வேதனை யுற்றான். அவனுடைய வில்லும் முறிந்து போயிற்று. அதனால் அவன் கைகள் சோர்ந்தன. அக்காலத்தில் சிம்மசேனன் அந்த ஜெயபாலன் மீது மீண்டும்ஒரு கொடிய பாணத்தையேவி அவனைமரிக்கச் செய்தனன். உடனே சிம்மசேனனுடைய சைனியங்கள், அதிக ஆநந்தத்தோடு ஜெய கோஷம் செய்தன. அதைக் கேட்ட ஜெயமதி துக்கித்து 'என்ன செய்வோ' மென்று மூர்ச்சித்தனள். அப்போது தாதிகள் அவளுடைய மூர்ச்சையை நீக்கி, அவள் தெளிந்தெழுந்தவுடன் அவளை நோக்கி, "தாயே! நீஎங்கேயாவது ஓடி மறைந்து நின் குழந்தையைக் காப்பாற்றுவாயாக" வென்று சொன்னார்கள். உடனே ஜெயமதி தன் கைவச மிருந்த பொருள்களையும் குழந்தையையும் எடுத்துக்கொண்டு யாருமறியாத படி இரவில் வெளியேறிச் சென்று சம்பாபுர மென்னும் பட்டணத்தை யடைந்து அங்குள்ள ஓர் வீட்டில் குடியிருந்து குழந்தையை வளர்த்து வந்தாள்.

அப்படி வளர்த்து வருங்காலத்தில் விஜயபாலனுக்கு ஐந்து வயதான படியால், ஜெயமதி, அவனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்துச் சகல கலைகளையும் கற்கச் செய்தனள். அதன் மேல் விஜயபாலன், பதினாறு வயதடைந்து கல்வியிற் சிறந்தவனாயும், அதிக புத்திசாலியாயு மிருந்தனன்.

"ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்"

என்றபடி ஜெயமதி தன் மகன் கல்வியில் வல்லவனாயிருத்தல் பற்றிப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தாள். அப்படியிருக்குங் காலத்தில் தன்னிடமிருந்த பொருள்கள் செலவழிந்து விட்டமையால் ஜெயமதி ஒரு தினம், கொஞ்சம் மனவருத்த மடைந்தாள். அதைக்கண்ட விஜயபாலன் தாயாரை நோக்கி "அன்னையே! இன்று உன் மனம் ஏதோ கவலைக்குள்ளாகி யிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அதனை யெனக்கு விளங்க உரைப்பாயாக" என்றான். அதற்குத் தாய், நம்மிட மிருந்த பொருள் செல வழிந்து விட்டதால் இனி யெப்படி ஜீவிப்பதென்று என் மனதில் வருத்தம் உண்டாய் விட்டது; இதை எப்படி உன்னிடம் சொல்வதென்று நான் யோசித்துக்கொண்டிருககிறேன்" என்று சொன்னாள்.

விஜயபாலன், தாயினுடைய கஷ்டத்தை யறிந்து தனக்கும் துயர முண்டானதால், அவளை நோக்கி, "மாதாவே! என் தகப்பன் யார்? நம் நாடுநகரங்கள் எவை?" என்று கேட்டான். தாய் தன் புத்திரனுக்கு பூர்வ சங்கதிகள் யாவற்றையுஞ் சொன்னாள். விஜயபாலன் அவற்றைக்கேட்டு அதிக வருத்தத்தை யடைந்து உடனே தேறி, தாயாரை நோக்கி, "அன்னையே! இனி நான் தேச சஞ்சாரம் செய்து, பொருள் தேடி ஒரு நன்னாட்டிலே குடியேறி என் பெயரை நிலை நாட்டி எதிரியையும் ஜெயித்து, அவனிடமிருக்கும் இராஜ்யத்தையும் என் சுவாதீனம் செய்து கொள்வேன்; நீ கவலைப்படாதே" என்று சொல்லித் தாயையுந் தேற்றினான். பிறகு சிலநாட்கள் சென்றதும், அவளும் மரித்தனள். அதன்மேல் விஜயபாலன், தாயாருக்குச் செய்யவேண்டியகிரியைகளைச்செய்து விட்டுத் தேச சஞ்சாரஞ் செய்யப் புறப்பட்டான்.

அவ்வாறு புறப்பட்டு ஒவ்வொருதேசத்திற்கும் தவறாமல் சென்று கடைசியில் உஜ்ஜைனி என்னும் பட்டணத்தை யடைந்தான். அப்போது அந்தப் பட்டணத்தில் செங்கோல் நடத்தி வந்த இராஜா ஜிநேந்திரன்; அவன் பத்தினி ஜிநமாலை; மந்திரி ஜிநதாஸன். இவர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட அந்நகரத்தில் விஜயபாலன் புகுந்ததும் அந்தப் பட்டணம் முழுமையும் வீதி வீதியாகச் சென்று சுற்றிப் பார்த்து "இந்தப்பட்டணம் நீர்வளமும், நிலவளமும் பொருந்தி அதிகச் செழிப்புற்றிருக்கிறது. இங்குள்ளவர்களோ செல்வாக் குடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்; ஆதலின் நாம் இங்குத்தான் தங்க வேண்டும்" என்று கருதித் தனக்கு அதிக இளைப்பாயிருந்த படியால் இராஜாவின் அரண்மனையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுப்பறையறைவிக்கும் தலையாரியின் வீட்டுத் திண்ணையில் 'இங்கே சற்று இளைப்பாறுவோம்' என்று படுத்துக்கொண்டான்.

அவ்வாறு படுத்திருக்கும்போது, தலையாரி அவனைக் கண்டு "இவன் யார்? இராஜ புத்திரனைப் போலிருக்கின்றான்; அதிக லக்ஷணமுடையவனாயும், சிறுவயதுடையவனாயு மிருக்கின்றான்" என்று அதிசயித்து அவனை நோக்கி, "குழந்தாய்! நீ யார்? நீ இருப்பது எந்தத்தேசம்? நின் பெயரென்ன" வென்று கேட்க அவன் "ஐயா! என் பெயர் விஜயபாலன்; எனக்குத் தாய் தகப்பன் இல்லை; நான் ஒரு பரதேசி" யென்று சொன்னான். அதைக் கேட்டுத் தலையாரி, தன் வீட்டிற்குள் அப்பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு போய் அவனுக்கு அன்னமளித்தனன். அவனும் உணவு சாப்பிட்டு இளைப்புத் தீர்ந்து வெளியே புறப்பட்டான். அத்தருணத்தில் தலையாரி அவனைப் பார்த்து "புருட சிகாமணியே! எனக்குப் புத்திரனில்லாமையால் நான் உன்னை அபிமானபுத்திரனாகக்கொண்டு; என் பொருள்களை யெல்லாம் உனக்குத்தர உத்தேசித்திருக்கின்றேன்; ஆதலால் நீ எனதெண்ணத்தை மறுக்காமல் ஒப்புக்கொள்ளும்படி நான் உன்னிடம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றான். விஜயபாலன் அதற்குச் சம்மதித்தான்.

அதன்மேல் விஜயபாலன் தலையாரியின் வீட்டில் தங்கி அவன் சொற்படி நடந்து சௌகரியமா யிருந்து வந்தான். அக்காலத்தில் ஒருநாள் தலையாரிக்கு தேக அசௌகரியமாயிருந்ததால் அவன் விஜயபாலனாகிய புத்திரனை யழைத்

து அவன் நோக்கி, "குழந்தாய்! இன்று எனக்கு இராஜாவின் அரண்மனையைச் சுற்றி மாடவீதியில் பறையறைவிக்க அசாத்தியமாயிருப்பதால் நீ போய் அவ்வேலையை நிறைவேற்றி வா" வென்று சொன்னான். விஜயபாலன் அதற்கிசைந்து ராஜாவின் கீழ்மாட வீதியிற் சென்று முதல் ஜாமத்தில்,

"மாதா நாஸ்தி பிதா நாஸ்தி
நாஸ்தி பந்து சகோதர ஹ
அர்த்தம் நாஸ்தி கிரகம் நாஸ்தி
தஸ்மாத் ஜாக்ரதி ஜாகர:"

என்று சொல்லிப் பறையறை வித்தான். அந்தச் சமயம் ஜிநேந்திர ராஜாவும் பத்தினியும் அந்தப் புரத்தில் அதிக ஆநந்தத்தோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். டாம் டாம் என்ற பறையொலியும், விஜயபாலன் கூறிய சுலோகமும் இராஜாவின் செவியிற் பட்டன. உடனே இராஜா, "இது என்ன ஆச்சரியம்! இன்று பறை யறை வித்தவன் கல்வியிற் சிறந்த வனாகவும், சிறுவயதுடையவனாகவும், கஷ்டத்தை யனுபவித்தனாகவும் விளங்குகிறான்" என்று யோசித்தான். அச்சமயத்தில் அவனுடைய பத்தினி "பிராண நாதா!" என்று அவனைக் கூப்பிட்டாள்.

இராஜா, மேற்கூறியபடி யோசனையிலிருந்த படியால் மௌனமாக விருந்தான். ஜிநமாலை அது கண்டு "என் அன்பிற்கிசைந்த நாத! திடீரென்று நீர் பேசாமலிருப்பதற்குக் காரணம் யாது?" என்று கையினால் அவனைத்தட்டிக் கேட்டாள். அதற்கு ஜிநேந்திர மகாராஜன், "பெண்ணே! இப்பொழுது தலையாரி பறையறைவித்ததில் என்ன விசேஷம் ஏற்பட்டது? அஃதுனக்குத் தெரியுமா? சொல்லுவாயாக" வென்றான். அதற்கு ராஜ ஸ்திரீ, "மகாராஜாவே! இதற்குமுன் டாம் டாம் என்னும் பறையின் சப்தத்தை மாத்திரம் இற்சில நாள்களில் நான் தூங்காமலிருக்குஞ் சமயத்தில் கவனித்துக் கேட்டதுண்டு; இன்று தங்களிடம் வார்த்தை பேசிக்கொண்டிருந்ததனால் அதை நான் கவனிக்க வில்லை; நாதரே! இன்று அதில் என்ன விசேஷம் ஏற்பட்டது?" என்றாள்.

அதற்கு அரசன் "மாதர்க்கரசியே! இன்று பறை யறைவித்தவன், 'தாய், தகப்பன், பந்துக்கள், சகோதரர், பொருள், வீடு முதலானவைகள் இல்லை; நீ எப்பொழுதும் ஜாக்கிரதையாகத் தூங்காமலிரு' என்று அறிவித்தான். ஆகையால் நாம் யோசிக்கும் பொழுது,

"கூற்றுவன் கொடிய னாகிக் கொலைத்தொழிற் கருவி சூழ்ந்து
மாற்றரும் வலையை வைத்தான் வைத்ததை யறிந்து நாமும்
நோற்றவன் வலையை நீங்கி நுகர்ச்சியி னுலக நோக்கி
யாற்றுறப் போதநேற்ற மனியமோ வோ பெரிய மேகான்.
(சிந்தாமணி)

'துகடர் பெருஞ்செல்வந்தோன்றியக்கரற் றொட்டுப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ்
சகடக்கால் போல வரும்.' (நாலடி.

என்ற செய்யுட்களின் கருத்தின்படி, கொடியோனாகிய எமனானவன் வீசி வைத்த மரண மென்னும் வலைக்குட் சிக்கி, நாம் மரிப்பது திண்ணமென்பதும், அதை யறிந்தும் தவஞ் செய்யாமலிருப்பது தகுதி யன்றென்பதும், நம் நாடு, நகரம், வீடு, பொருள், கட்டில், மெத்தை, ஆடை, ஆபரணம் முதலானவை கள் அநித்திய மென்பதும், செல்வம் என்பது செல்லுவோ மென்று பொருள் படுவதாலும், தரித்திரம் என்பது தரித்து இரோ மென்று பொருள் படுவதாலும் இவ்விரண்டும் ஓரிடத்திலும் நில்லாமல் சக்கரம் போலச் சுழன்று வரு மென்பதும், நமக்கு இந்த ராஜ்யம் நிச்சயமில்லை யாதலால் நிலைத்த பொருளாகிய தருமத்தைத் தேட, பலரு முண்ணும்படி அன்னதானம் நடக்கும் சத்திரம் கட்ட வேண்டு மென்பதும் விளங்கு கின்றன; ஆதலின் அவ்வாறே நாம் செய்ய வேண்டும்" என்றான். இவ்வாறு இருவரும் சம்பாஷணை செய்து கொண்டு தூங்காமலிருக்குஞ் சமயத்தித் தலையாரி தெற்கு மாடவீதியிற் சென்று இரண்டாவது ஜாமத்தில்,

"ஜந்ம துக்கம் ஜரா துக்கம்
ஜாயா துக்கம் புநர்ப்புந:
ஸம்ஸாரம் ஸாகரம் துக்கம்
தஸ்மாத் ஜாக்ரதி ஜாகா:"

என்று சொல்லிப் பறை யறைவித்தான். இந்த சுலோகத்தினை இருவரும் கேட்டார்கள். உடனே ஜிநமாலை, அரசனை நோக்கி, "பிராண வல்லபா! இப்பொழுது கேட்ட சுலோகத்தின் தாத்பரியம் என்ன?" வென்று கேட்டாள். இராஜன், அவளை நோக்கி, "ஜிநசாஸ்திரத்தைக் கற்றுணர்ந்த ஜிநமாலையே! 'ஜென்மமெடுப்பதும் துக்கம்; கிழத்தன்மை யடைவதும் துக்கம்; பாரியாளாலும் துக்கம்; மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதும் துக்கம்; ஆகையால் எப்போதும் தூங்காமல் ஜாக்கிரதையாக இரு' என்பது இந்த சுலோகத்தின் தாத்பரியமாம்; இதைப்பற்றி யோசிக்கு மிடத்து,

'நரைவரு மென்றெண்ணி நல்லறி வாளர்
குழவி யிடத்தே துறந்தார் புரைதீரா
மன்னா விளமை மகிழ்ந்தாரே கோலூன்றி
யின்னுங் கெழுந்திருப் பார்' (நாலடியா[ர்]

என்ற செய்யுட் கருத்தின்படி கிழத்தன்மை வருமுன்னே துறவடைய வேண்டுமென்பது விளங்குகின்றது. ஆதலின் நான் துறவறம் பூண்டு காட்டுக்குச் செல்ல நினைக்கிறேன்" என்றான். அது கேட்டு அவள் துக்கித்து மன்னனை நோக்கி, "சிறிது காலஞ் சென்று அப்படியே செய்து கொள்ளலாம்" என்று சொன்னார். அதற்கு ராஜன், "ஹே மாது! ஏன் நீ இவ்வாறு துறவைத் தடை செய்கிறாய்?" என்று வினவினான். அது கேட்டு ஜினமாலை "சுவாமி! நமக்குச் சந்ததி உண்டான பிறகு அவனிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து விட்டுச்சென்றால் அது உத்தமமாக விருக்கும்; அப்போது தங்களுடன் நானும் ஸம்ஸார விரக்தி யடைந்து வருவேன்; இதன் பொருட்டே நான் தடை கூறினேன்" என்றாள்.

(தொடரும்)

தி. அநந்தநாத நயினார்
காஞ்சீபுரம்.

நரி விருத்தம் மூலமும், உரையும்.

(முன் தொடர்ச்சி புத்தகம்: 2, சஞ்சிகை 2. பக்கம்-56)

மான வேன்மன்னன் மாதவத் தார்க்குண்டி
தான மீயுழிச் சத்திய பாமையும்
ஊன மின்மனத் தாலுடன் பட்டனள்
ஈன மில்குரு வத்திடை யெய்தினாள்.

(இ-ள்) மானம்-பெருமை பொருந்திய, வேல்-வேலாயுதத்தை யுடைய, மன்னன்—ஸ்ரீ ஷேண மகாராஜன், மாதவத்தார்க்கு-சிறந்த தவத்தினை யுடையவர்க்கு, உண்டி-உணவை, தானம்-தானமாக, ஈயுழி-கொடுக்குமிடத்து, சத்திய பாமையும்-சத்திய பாமை என்பவளும், ஊனம் இல்-குற்றம் அற்ற, மனத்தால்-உள்ளத்தினாலே, உடன் பட்டனள்-அதற்கு இசைந்தவளாகி (அப்புண்ணிய விசேஷத்தினாலே) ஈனம் இல்-குறைவுபாடில்லாத, குருவத்திடை — உத்தர குருவென்னும் போக பூமியை, எய்தினள்-அடைந்து சுகம்பெற்றாள். எ-று.

(வி-ரை.) 'ஸ்ரீ ஷேண மகாராஜனால், கபிலன் என்னும் தாசி புத்திரனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்கப் பெற்ற சத்திய பாமை யென்பாள், அம் மகாராஜன், தபவிகளுக்கு ஆகார தானத்தினைச் செய்யுங் காலத்தில் தானும் அதற்குடன்பட்டிருந்த புண்ணிய விசேஷத்தால் உத்தர குரு வென்னும் போகபூமியைச் சார்ந்து சௌக்கியத்தை யடைந்தனள்' என்பது ஸ்ரீ புராண கதை. இது ஷே ஸ்ரீபுராணம் சாந்தி தீர்த்தங்கரர் மான்மியத்திலுள்ளது. மாதவத்தார்- ஆதித்திய மதிகள் அரிஞ்சயர் என்பார். உண்டிதானம்-ஆகாரதானம்; இது ஆகார, அபய, ஔஷத சாஸ்திர மென்னும் நால்வகைத் தானங்களு ளொன்று; அதாவது: மகா தபவிக்கு விசுத்த ஆகாரத்தினை அளித்தல். குருவம்-உத்தரகுருவென்னும் போ

க பூமி; இது, புண்ணியஞ் செய்தாரெய்தி போகத்தை யனுபவித்தின்புறுதற் குரியது. உழி-ஏழாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, சத்திய பாஷையும் என்பதிலுள்ள உம்மை இழிவு சிறப்புப் பொருளது. இறந்தது தழுவியதுமாம். (௩௦).

கயக்கில் கற்புடைப் பார்ப்பனி போசனம்
வியக்கப் பட்டவள் வேதியற் கில்வழி
மயக்கின் மாதவத் தாற்குண்டி யீந்தவள்
இயக்கி யாயின ளென்பதுங் கேட்டுமால்.

(இ-ள்) வியக்கப்பட்டவள்-எல்லோராலும் வியந்து கொண்டாடப்பட்டவளாகிய, கயக்கு இல்-வெறுத்தலில்லாத, கற்புடை-பதிவிரதா தருமத்தையுடைய, பார்ப்பனி-ஒரு பிராமணப் பெண்ணானவள், போசனம்-உணவு, வேதியற்கு-தன் கணவனாகிய பிராமணனுக்கு, இல்வழி-இல்லாத போதும், மயக்கு இல்-மயக்கமில்லாத, மாதவத்தாற்கு-சிறந்த தவத்தையுடையவொருமுனிவருக்கு, உண்டி-உணவை, ஈந்தவள்-கொடுத்தவளாய், (அப்புண்ணியவசத்தினாலே) இயக்கியாயினள்-தருமதேவி யென்ற யக்ஷியாகிப்பிறந்தனள், என்பதும்-என்றசரித்திரமும், கேட்டும்-கேட்டிருக்கின்றோம். (ஆதலின் ஆகாரதானத்தினை விசேஷமாகச் செய்வோமாக) எ-று.

(வி-ரை) தன் கணவனுக்கு ஆகாரமில்லாத காலத்துமெதிர்ப்பட்ட முனிவர்க்குப்பிரயாசையுடன் அன்னமிட்ட பிராமணப் பெண் அத்தான பலத்தால் யக்ஷியாயினளாதலின், மனிதர் எவ்வகைக் கஷ்டகாலத்திலும் ஆகாரதானத்தினை அவசியம் செய்தல் வேண்டுமென்பதும், அதனால்நற்பயனுண்டாமென்பதும் இதனாற் பெறப்படும். பார்ப்பனியின் கதையாவது:—"திருமலைகயில் சோமசன்மாவென்னும் ஒரு பிராமணனுடையமனைவியாகிய அக்னிலா வென்பாள் ஒருதினம் தன் கணவனுக்கு ஆகாரமில்லாமலிருக்கவும், வரதத்தாசாரிய 'ஜி முனிவர் வீதியில் வரக்கண்டு அவரை எதிர்கொண்டழைத்து அவருக்கு வே புண்ணியக் கிரமத்தினால் ஆகாரதானம் செய்தாள். அதைக் கண்ணுற்ற சோமசன்மா சில பிராமணர்களுடைய துர்ப்போதனையால் அவளை இம்சித்தான். அத்துன்பத்தைச் சகியாத அவள் தன் புத்திரரிருவருடன் திருமலைக்குச் சென்று அங்கே தன்னால் தானம் பெற்ற முனிவரிருக்கக் கண்டு அவரிடம் நடந்ததைக் கூறி சம்சார பந்தம் நீங்கும் மார்க்கத்தினைத் தனக்குபதேசிக்குமாறு வேண்ட அவர் அவ்வாறே அம் மார்க்கத்தினை யுபதேசித்தனர். அவள் அவ்வுபதேசங்களைப் பெற்று அங்கிருந்தனள். அப்போது அவளுக்குத் தீங்கு செய்யச் சோமசன்மாவைத் தூண்டிய பிராமணர் அக்கிராரங்கள் தீப்பட்டு வெந்தன. சோமசன்மன் இல்ல மாத்திரம் அவனுடைய மனைவி முனிவர்க்கு ஆகாரதானங் கொடுத்த புண்ணியத்தால் எரியாமலிருந்தது. இவ் வதிசயத்தைச் சக பிராமணர்களும் கண்டு ஆச்சரியமுற்று, சோமசன்மாவின் மனைவி, முனிவக்கிட்டு மிகுதியாயிருந்த ஆகாரத்தை உண்டார்கள். அத்தனை பேரும் புசித்தும் அஃதெள்ளளவுங் குறையாமலிருந்தது. அதனால் அவர்கள், 'இது சத் பாத்திர தான மகிமையே' என்று அக்னிலாவைப் புகழ்ந்து அவளைத் தேடி யழைத்

வரும்படி சோமசன்மனுக்குக் கூறினார்கள். சோமசன்மன் அவளைத் தேடிச்
சென்றான். அப்போது, சூரியாஸ்தமன காலமாய் விட்டமையால், வரதத்தா
சாரியர், தம்மிடமிருந்த அக்னிலாவை நோக்கி, 'இப்போது இராக்காலஞ் சமீ
பித்து விட்டபடியால் நீ இங்கிருப்பின் லோகாபவாதம் உண்டாகும்; ஆகலின்,
நீ செல்க' என்றனர். அக்னிலா அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி வந்து, வழியில்
தனது தானபுண்ணிய வசத்தால் உலர்ந்த மரமானது செழித்துக்கனிகளையுடை
தாயிருக்கவும், நீர் வற்றியிருந்த சுனையொன்று நீர் சுரக்கவும் கண்டு தன்னுடை
யபிள்ளைகட்கு அம்மாக் கனிகளைப் பறித்துக்கொடுத்து அவர்களை உண்ணச்
செய்து அச்சுனை நீரையும் பருகுவித்து அவ்விடத்தில் பஞ்ச நமஸ்கார மந்திர
த்தை ஜெபித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்; அவளைத் தேடி வந்த சோமசன்
மா, மிருக பயத்தினால் கையில் வாளேந்தி மறுநாளுதயத்தில் அங்கே வந்தான்.
அக்னிலா அவனைக் கண்டதும், அவன் தன்னைக் கொல்லவருவதாகக் கருதி,
ஸ்ரீநேமி பகவானைத் துதித்து அச்சுனையிற் குதித்துத் தேகம் நீத்து உடனே
எக்ஷியாய்த் தன் பிரிவுக்காக அழுதிருந்த பிள்ளைகளைத் தேற்ற முன் வடிவங்
கொண்டு அவர்களைத் தேற்றியிருந்தனள். அப்போது சோமசன்மன் அவளைக்
கண்டு 'நான் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து நீ என்னுடன் வருக' என்று அவ
ள்கையைப்பிடிக்கப்போனான். உடனே அவள் எக்ஷிவடிவத்துடன்ஆகாயத்தெழு
ம்பிநின்று, "உன் மனைவியாயிருந்த யான், தானபிரபாவத்தால்எக்ஷியாயினேன்;
நீ இனி என்னை விரும்பாது உன் மக்களுடன் இல்லஞ் சேர்வாயாக" என்று
கூறித்தனக்குரிய விடஞ் சென்றாள்; பின்பு சோமசன்மனும் பத்தினி சோகத்
தால் தன் பிள்ளைகளுடன்அச்சுனையில் வீழ்ந்து பிராணனைவிட்டுவிடஎக்ஷி தே
விக்கு வாகனமாகப் பிறந்தான். பிள்ளைகள் அவளுக்குப் புத்திரராகப் பிறந்து
நற்கதி பெற்றனர். இது ஸ்ரீ சைல மகாத்மியத்திற் கண்டது. தர்ம தேவதை
கதையிலுமுள்ளது. (௬௧)

பொருளழகு.

நல்வழியில் பொருளீட்டி நல்வழியில் செலவு செய்து இகபர சுகங்களை
யனுபவித்தலே பொருளழகாம். பொருளையுடையவர்கள்,

"சிறியரே மதிக்கு மிந்தச் செல்வம்வந் துற்ற ஞான்றே
வறியபுன் செருக்கு மூடி வாயுள்ளார் மூக ராவர்
பறியணி செவியு ளாரும் பயிறரு செவிட ராவர்
குறிபெறு கண்ணு ளாருங் குருடாய் முடிவ ரன்றோ"

றபடி பயனற்ற அற்பமாகிய செல்வச் செருக்கினால் மூடப்பட்டு வாயிருந்
தும் மூங்கையராகாமலும், பொன்னணி யணிந்த காதுகளிருந்தும்மிருந்தசெவி
டர்களாகாமலும், குறிக்கும் பொருளைப் பார்த்தற்குரிய நேத்திரங்களை யடைந்
திருந்தும் குருடர்களாகாமலும் பொருளற்ற ஏழைகளுக்குத் தேவையானவை
களைச் செய்ய வேண்டும். ஏழையாயிருந்தாலும் இப்பூவுலகத்தில் நல்லொழுக்

கஞ்சனை மேற்கொண்டு சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழலாம். ஆனால்பொருளை யுடைய சீமான்களுக்கோ இப்படி வாழ்தலரிது. பொருள்,

"ஒல்லொழுக் கினரைத் தீய வொழுக்கரென் றுரைக்கச் செய்யும்
புல்லொழுக் கினரைத் தூய புலத்தரென் றுரைக்கச் செய்யும்
நல்லகற் புடைய மாதர் நலத்தையஞ் சாமை செய்யும்
பல்வகைத் துயருஞ் செய்யும் பாழ்ம்பொருள் பற்று ளார்க்கே"

என்று குசேலோபாக்கியானத்தில் கூறியுள்ளபடி, தன்னிடத்துப் பற்றுள்ளாரை, நல்லொழுக்க முடையவரைத் தீயொழுக்க முடையவரென்றும், தீயொழுக்க முடையவரைப் பரிசுத்தமாகிய அறிவை யுடையவரென்றும், சொல்லச் செய்யும்; கற்புள்ள மாதரது கற்புக்கு அஞ்சாமை செய்யும். துன்பத்திற்கேது வாகிய பல்வகை இன்னலை விளைவிக்கும். அன்றியும் பொருள் உயிர்வதை செய்யச் சொல்லும்; சந்தேக மில்லாத சிநேகிதர்களிடத்தில் வஞ்சனையைச் செய்யத் தூண்டும். குற்றமற்ற பெரியோரைத் தூஷிக்க ஏவும். பரிசுத்தம் நிறைந்து விளங்கும் ஆலயங்களினிடங்களிலும் போய்க் கடவுளை மறந்து களவு செய்ய மனம் துணிவுறச் செய்யும். வேசி வீட்டில் வெட்க மில்லாமல் நுழையச் செய்யும்; லாகிரி வஸ்துக்களை வரம் பில்லாமல் உபயோகிக்கச் செய்யும்; எளியாரை எள்ளளவும் இரக்க மில்லாமல் வருத்த மனந்துணியச் செய்யும். பொருளின் தன்மை இதுவாகையால் பொருளுள்ள ஐசுவரியவான்கள் வாழ்நாளிடையில் இப்படிப்பட்ட செய்கைகளுக்குட் படாமல் நல்லவழியில் பொருளைச் செலவிட்டு பரலோக சாம்பிராஜ்யத்தைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். சிலர் தாமும் சரியா யுண்ணாமல் பிறருக்கும் பயன் படாமல் பொருளீட்டிச் சேர்த்து வைத்து மரண மடைகிறார்கள். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த த[illegible] வான்கள் இவ்வுலகத்தின் கண் இருந்தென்ன? போயென்ன? "எட்டிபழு[illegible] தாலென்ன? ஈயாதார் வாழ்ந்தா லென்ன?" என்றபடி இப்படிப்பட்ட உலோபிகள் இந்நிலவுலகில் ஜீவித்திருப்பினும் பூமிக்குப் பாரமே யொழிய வேறல்ல; பலராலும் உயிர்ப்பிண மென்று நிந்திக்கப் படுவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய திரவியம்,

"நம்ப னடியவர்க்கு நல்காத் திரவியங்கள்
பம்புக்காம் பேய்க்காம் பரத்தையர்க்காம்—வம்புக்காம்
கொள்ளைக்காம் கள்ளுக்காம் கோவுக்காம் சாவுக்காம்
கள்ளர்க்காம் தீக்காகுங் காண்"

என்ற பூலோக சரஸ்வதியாகிய ஔவைப்பிராட்டியார் திருவாக்கின்படி நி[illegible] வேறுதோ! "பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்ததில்லை பிறந்துமண்மே லிறக்கு[illegible] பொழுது கொடுபோவதில்லை" என்றபடி பிறக்கும்பொழுது கொண்[illegible] வராததும் இறக்கும் பொழுது கொண்டு போகாததுமாகிய இச் செ[illegible] வத்தினிடத்து அளவற்ற பற்று ஏனோ? ஆழ்ந்து யோசிக்கு மிட[illegible]

இவ்வனம் பொருளில் பற்று வைப்பது கல்வி யறிவற்ற கயவர்கள் தன்மையென்று ஏற்பட வில்லையா? "காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே" என்பதை யுணர்ந்தும் நாம் அளவு கடந்த பொருள் சம்பாதித்துக் குபேரனைப் போல் தனவந்தர்களாய் வாழக் காதல் கொண்டிருக்க வில்லையா? "பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்லை" என்றபடி பொருளை நாம் சம்பாதிக்கத்தான் வேண்டும். அதனிடத்தில் காதல் இருக்கத்தான் வேண்டும். பொருள் நம்முடைய உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாய்த்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அளவு கடந்த காதல் கொண்டு பொருளீட்ட எண்ணங் கொள்ளலாகாது.

பொருளுடையார் தாம் மாத்திரம் சிறப்புடன் மாடமாளிகை கூட கோபுரத்துடன் வாழாமல் "செல்வர்க் கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்" என்றபெரியோர் உரைப்படி தம் பந்து மித்திரர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும். பிறகு தர்மம் ஈதல் வேண்டும். தர்மமானது பிறந்து இறந்து துன்பத்தை யனுபவிக்கின்ற பிராணிகளுக்கு மோக்ஷ சுகத்தை யளிப்பதால் இதைவிட அருமையான பொருள் வேறில்லை என்றே துணிந்துரைக்கலாம். தடாகம் எடுத்தலும், சோலைகள் வைத்துக் காப்பாற்றலும், ஆலயங்கள் கட்டுவித்தலும், ஏழைப்பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தலும், நோயால் வருந்தப் படுபவர்களுக்கு வைத்தியசாலை கட்டலும், பிரயாணிகளுக்காகச் சத்திரம் சாவடிகள்கட்டிவைப்பதும், இரப்போர்க்கு இல்லை யென்னாமல் ஈதலும், பசியால் வருந்துபவர்க்கன்ன மளித்தலும், தாகத்தைத் தீர்க்கத் தண்ணீர்ப் பந்தல் உண்டாக்கலும் ஆகிய இவை போன்ற யாவும் தருமத்தைச் சார்ந்தனவே. இப்படிப்பட்ட தருமங்களைச் செய்பவர்கள்,

"அனைவர்க்கு முபகார மாம்வாவி கூவமுண்
டாக்கினோர் நீதிமன்னர்
அழியாத தேவால யங்கட்டி வைத்துளோர்
அகாரங்கள் செய்த பெரியோர்
தனையொப்பி லாப்புதல்வ னைப்பெற்ற பேர்-பொருது
சமர்வென்ற சுத்தவீரர்
தானிதனி னிலைநிற்க வெந்நாளு மாறாத
தருமங்கள் செய்த பேர்கள்
கனவித்தை கொண்டவர்கள் ஓயாத கொடையாளர்
காவியஞ் செய்த கவிஞர்
கற்பினுள் மிகுந்தவொரு பத்தினி மடந்தையைக்
கடிமணம் செய்தோர்களிம்
மனிதர்கள் சரீரங்கள் போகினுஞ் சாகாத
மனிதரிவ ராகுமன்றே"

என்று குருபாததாசர் கவின்றுள்ளபடி இறந்த பின்னும் எப்போதும் பலராலும் துதிக்கப்படுவோர்கள். தர்மத்தைச் செய்பவர்கள் புண்ணியத்தை யடைகிறார்கள். புண்ணியத்தால் பரத்தில் முத்தியையடைகிறார்கள். இகத்தில் கீர்த்தியையடைகிறார்கள். இதை விட்டு விட்டு,

"பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்துவைத்துக்
கேடுகெட்ட மானிடரே கேளுங்கள்—கூடுவிட்டு
ஆவிதான் போயினபின் பாரே யனுபவிப்பார்
பாவிகா ளந்தப் பணம்"

என்றபடி பொருளைத்தேடியவர் தாமனுபவியாமல் பிறருக்கு முதவாமல் பூமியில் புதைத்து வைப்பது எவ்வளவு மதியீனம். ஆதலால் இந்த உலோபத்தை விட்டுத்தருமத்தை மனிதர் விரைந்து செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதிலும் இன்று செய்வோம் நாளைச் செய்வோமென்று காலத்தைக்கழிக்கலாகாது.

"ஒப்புடன் முக மலர்ந்தே யுபசரித் துண்மை பேசி
உப்பிலாக் கூழிட் டாலும் உண்பதே யமுர்த மாகும்
முப்பழ மொடுபா லன்னம் முகங்கடுத் திடுவா ராயின்
கப்பிய பசியி னோடு கடும்பசி யாகுந்தானே"

என்ற பெரியார் வாக்கைத்துணைக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு முகமலர்ந்து அவர்கள் விரும்பியதை அளித்து உதவி செய்யவேண்டும். கடல்சூழ்ந்த இவ்வையகத்தில் நம்முடைய வாழ்நாள் நீரிற்குமிழியை யொத்திருப்பதால்,

"எப்போ தாயினும் கூற்றுவன் வருவான்
அப்போ தந்தக் கூற்றுவன் தன்னைப்
போற்றவும் போகான்-அதனால்
ஒன்றே செய்யவும் வேண்டும் ஒன்றும்
இன்றே செய்யவும் வேண்டும் இன்றும்
இன்னே செய்யவும் வேண்டும்"

என்ற கபிலர் திருவாக்கின்படி பொருளுடையார் யாவரும் இக்கணமே பொருளைக் கெட்ட வழியில் அழிக்காமல் அவற்றைக்கொண்டு பலவித தருமங்களைப் புரிந்து முத்தியை யடைவார்களாக. இது பொருளழகாகும்.

இங்ஙனம்:

சி. வி. கந்தசாமி.
(A Student of Christian Collage, Madras.)

நன்கொடைகள்.

---

1. இரௌத்திரி௵ வைகாசி௴ 10௳ ஆரணி இரும்புக்கடை கனம் ஜெய குமார நயினார் அவர்கள், தமது குமாரர் துரைசாமி நயினாருக்கு விவாகம் நடந்ததை முன்னிட்டு ரூபா 5—0—0— நம்தருமசீலனுக்காக நன்கொடை யளித்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய மதாபி மானம், பத்திரிகாபிமானம் முதலியவைகள் போற்றத் தக்கவைகள். இவர்கள் செய்த நன்றியை என்றென்றும் தருமசீலன் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றான்.

2. இரௌத்திரி௵ வைகாசி௴ 10௳ வந்தவாசி தாலூக்கா பெரிய கொழுப்பலூர், வடஆற்காடு ஜில்லா போர்டு மெம்பர், கனம்-பூரண சந்திர நயினார் அவர்கள், தமது குமாரத்தி சௌபாக்கியவதி புஷ்பாவதி அம்மாளுக்கு விவாகம் நடந்ததன் ஞாபகார்த்தமாக ரூபாய் 5—0—0 நம் தருமசீலனுக்காக நன்கொடை யளித்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய மதாபிமானம், பத்திரிகாபிமானம் முதலியவைகளும் போற்றத் தக்கவைகள். இவர்கள் செய்த நன்றியை என்றென்றும் தருமசீலன் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றான்.

3. இரௌத்திரி௵ வைகாசி௴ 15௳ பேரணி ஜைன சகோதரஷட்ரோம சங்க அக்கிராசனாதிபதி கனம் K. A. நணபால நயினார், அவர்கள் அச்சங்கம் ஏற்படுத்திய ஞாபகார்த்தத்திற்காக ரூபாய்3—0—0நம் தருமசீலனுக்கு நன்கொடையளித்தார்கள். இச்சங்கத்தாரது மதாபிமானம், பத்திரிகாபிமானம், தமிழபிமானம் முதலியவைகள் பாராட்டத் தக்கவைகள். இவர்கள் செய்த நன்றியை என்றென்றும் தருமசீலன் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறான்.

குறிப்பு:—மேற்கண்ட கனவான்களைப் போலவே மற்ற கனவான்களும் தங்களிடத்தில் நடைபெறும் சுப அசுப விசேட காலங்களில் நமது சீலனுக்கு நன்கொடை யளித்து உதவி புரிந்துவரின், சீலன் விருத்தி யடைவானென்பதில் ஐயமும் உண்டோ? இப்படியே நம்மவர்கள் ஒவ்வொருவரும் சீலன் விஷயத்தில் சிந்தை செலுத்தும்படி எல்லோரையும் வந்தனத்துடன் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

பத்திராதிபர்.

திருக்கலம்பகம் மூலமும் உரையும்.

முன் தொடர்ச்சி புத்தகம் 3, சஞ்சிகை 4. பக்கம்-94.

(ப-ரை.) பூநான்கும்......இருந்தனையே—

பூநான்கும்—நால்வகை மலரும், பொதுளி - நெருங்கி, வெறி - அம்மலர்களின் வாசனை, திசை நான்கும் - நான்குதிக்கினும், போய் - சென்று, உலவு-திரிய, தேன் - அம்மலர்களின் மதுவை, ஆர்ந்து - உண்டு, சுரும்பு - நால்வகை வண்டுகளும், பாட - இசைபாட, திகழ் - விளங்கப் படுகின்ற, பிண்டி - அசோகினுடைய, திரு - அழகிய, நிழல் - நிழலில், நிலவு - பிரகாசத்தை, உமிழ்ந்து-வீசி, நீர் - குணமானது, ததும்ப - துளும்ப, நிழல் - குளிர்ச்சி பொருந்திய, மாலை நித்திலம் - முத்துமாலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, குலவிலங்கு - மிகவும் விளங்குகின்ற, மதிமூன்றின் - மூன்று மதிபோல, குடை மூன்றும் - முக்குடையும், உடன் - அவ்வசோக நிழலுடன், நிழற்று - நிழல் செய்ய, பாங்கு - இருமருங்கினும், இலகு - ஒளிர்கின்ற, மணி - அழகிய, கவரி - சாமரைகள், பன்னூறாயிரம் - நான்கு குறைந்த நாற்பது லட்சம், அசைய - சுழல, ஓங்கு - உயர்ந்த, அரியாசனத்தின் - சிங்காசனத்தின், உம்பர் - நான்கங்குலத்தின்மேல், உலகு - மூவுலகத்தவரும், தொழ - வணங்க, இருந்தனை - வீற்றிருந்தாய்.

கயல்பிறழ்வ.....குணனுமோ. கயல் - கயல்மீன்கள், பிறழ்வதென - புரள்வனபோல, பிறழும் - புரளாநின்ற, கரும் - கருமையாகிய, தடம் - பரந்த, கண்ணார் - கண்களையுடைய மாதரது, கலவி[3]- புணர்ச்சியாகிய, செயல் - தொழிலானது, பிறவி - பிறப்பினுக்கு, வித்தென்று - மூலமென்று, செறி - நெருங்கிய, தவர்முன் - முனிவரெதிர், உரைத்தருளி - சொல்லியருளி, தேறாத - அளவு காணப்படாத, பிறப்பு - பிறப்பினின்றும், இகந்து - நீங்கிய, சித்தியென்னும் - முத்தியாகிய, கன்னியுடன் - பெண்ணுடன், மாறாத - நீங்காத, பேரின்பம் - அனந்த வின்பத்தினால், மகிழ்வது - நீ இன்புறுவது, நின் - நினது, குணனுமோ - குணமாகுமோ?

அடுமாற்ற......னருளாமோ. அடு - தம்மைக் கொல்ல வருகின்ற, மாற்றலார் - பகைவருடைய, உயிர்மேல் - சீவனிடத்தும், ஆறாது - அடங்காமல், மிகுத்த - அதிகரித்த, சினம் - கோபமானது, தடுமாற்றம் - பிறவியை, தருமென்று - கொடுக்குமென்று, தவ அரசர்க்கு - முனீந்திரருக்கு, உரைத்தருளி - சொல்லியருளி; இரிய - கெடும்படி, இருவினை - தேசகாதி சருவகாதி யென்னு மிருவினைகளாகிய, பகைவர் - மாற்றலருடைய, இகல் - வலியை, வாட்டி - கெடுத்து, ஐம்புலம் - பஞ்சவிஷயங்களாகிய, வெம் - வெப்பமாகிய, கரிய, கறுத்த; கதம் - கோபமும், கடம் - மதமுமுடைய-களிறு-யானைகளை, காய்ந்து - கொன்றது, நின் - நினது, அருளாமோ - கருணையாகுமோ?

உன்ளுந்நா......னியல்பாமோ. உள்ளத்தால் - உள்ளன்பினுல், எவ்வுயிர்க்கும் - ஐவகைப்பட்ட வுயிர்கட்கும், ஒத்து - ஒத்துநின்று, ஒழுகாதவர் - நடக்காதவரோ, பிறவி - பிறப்பாகிய, வெள்ளத்து - கடலில், ஆழ்பவரென்று- மூழ்அந்துவரென்று, விரி - பரந்த, முனி - முனிவர்முன், விரித்தருளி - சொல்லியருளி, அன்போடு - விருப்புடன், தொழுது - வணங்கி, எழுவார்க்கு - எழுபவருக்கு, அமருலகம் - வானவருலகத்தை, அளித்து - கொடுத்து, அமையா - கிடையாத, நின்போல் - உன்னைப் போல, வாகதியுள்-முத்தியில்,நிறுத்துதல்- வைக்குதல், நின் - நினக்கு, இயல்பாமோ - தன்மையாமோ?

கறையறு......நின்மொழி. கறையறு - குற்றமற்ற, சுடர் - ஒளியையுடைய, மணி - இரத்தினமானது, கரதலம் - கையினுடைய, நடுவணதென - மத்தியிலிருப்பக் காண்பதுபோல, முழுதும் - உலக மனைத்தையும், உணரும் - அறியும், நின் - உனது, மதி - அனந்தஞானம்; நறை - தேன் பொருந்திய, அலர் - பூவினது, வெறியென- மணம் போலவும், நகு -விளங்குகின்ற, மணி - இரத்தினத்தை யுடைய, ஒளியென - விளக்கம் போலவும், நணுகு-பொருந்திய, இயல்பினது - தன்மையை யுடையது, நின் - உனது, சுகம் - அனந்த சுகம்; விரை - வாசனையானது, செறி - பொருந்திய, முளரியின் -தாமரைப்பூவின், மிசை - மேல், முறை - இருபாதமு முறையாக, பெயரல- நடவாதனவாகவும், மிதியல - மிதியாதன வாகவும், இயலும் - நடக்கும், நின் - உனது, அடி - பாதங்கள்; உரைபல - பதினென் மொழிகளையும், தருகுவது - கொடுப்பதாகியும், உடன் - அதனுடன், மலைவு - முன்னொடு பின் மாறுபாடு, இலது - இல்லாததாகியும், அருளொடு - சீவகாருண்ணியத்துடன், பொருள் - அறுவகைப் பொருளையும், தழீஇயது - தழுவி நிற்பது, நின் - உனது,மொழி-ஆகமம்.

நறைபோட......நோக்கினையே. நறை - தேனுனது, ஓட, பெருக, தோடு - இதழ்கள், அவிழும் - விரிகின்ற, நறும் - வாசனை பொருந்திய, பூ - மலர்களாகிய, மென் - மெல்லிய, கணை - பாணங்களை, துரந்து - எவி, நிறைமனநிலை, ஓட - கெட, பொரு - போர் செய்கின்ற, மதனை - மன்மதனை, நீறுக - நீறுபட, நோக்கினை - பார்த்தாய்.

அலைமாறு......குதித்தனையே. அலை - பிறப்பாகிய திரைகள், மாறு - நீங்காத, கதி - நாற்கதியாகிய, கடலுள் - கடலில், அழுந்து - முழுகுகின்ற, உயிர் - சீவன்களை, வேட்டு - விரும்பி, அலமருஉம் - சுழலுகின்ற, கொலை - கொல்லுந் தொழில், மாறு - நீங்காத, கொடிய - கொடுமையான, வெம் - வெப்பமுடைய, கூற்றினையும் - காலனையும், குதித்தனை-கடந்தாய்.

எழுதரு......திங்குமியினையே. எழுதரு- உதிக்கின்ற,செஞ்சுடர்போல், சூரியனைப் போல், நின்று-நிலைபெற்று, இலங்கு - விளங்காநின்ற, ஒளிமண்டலத்தினை - பிரபாவலய மூன்றினை யுடையாய்; தொழுதகு - யாவரும் வணங்கத்தக்க, வீட்டிறைவி - முத்திகாயகியினுடைய, மணம் - கல்யாணத்த, தூற்றும் - அறிவிக்கின்ற, துந்துமியினை - துந்துமியினை யுடையாய்.

அலர்பொழி......எயிலினையே. அலர் - மலர்களை, பொழிய - தேவர்கள் சொரிய, தேன் - அம்மலர்கள் மதுவை, பொழியும் - பொழிதலினாலே, அசும்பு - கசிவு, ஒழியா - நீங்காத, முன்றிலினை - முற்றத்தினையுடையாய்; உலகு - மூவுலகத்தவரும், அடங்க - தன்னுளடங்க, உள் - மத்திமலோகத்துள், அடங்கி - தானடங்கி, ஒலி - திவ்வியத்தொனியை, அடங்கா - அடங்காத, எயிலினை - மும்மதிலினை யுடையாய்.

தொன்மறை......கதியோய்நீ. தொல் - பழமையாகிய மறையை - வேதங்களை, விரித்தோய் நீ - சொன்னவன் நீயே; துருநயங்கள் - ஏகாந்தவாதங்களை, அழித்தோய் நீ - கெடுத்தவன் நீயே; நன்னெறிவை- அநேகாந்த வாதத்தை, வகுத்தோய் நீ - வகுத்தவன் நீயே; நமன் - காலன், அணுகா - நெருங்காத, கதியோய் நீ - முத்தியை யுடையவன் நீயே.

வீரனீ......தவனுநீ. வீரன் நீ - அனந்த வீரத்தை யுடையவன் நீயே; விமலன் நீ - நிர்மலத்தை யுடையவன் நீயே; விண்ணு நீ-ஆகாயத் தானத்தை யுடையவன் நீயே; கண்ணு நீ - ஞானக் கண்ணினை யுடையவன் நீயே; தீரன் நீ - தீரத்தை யுடையவன் நீயே; சுகதன் நீ - நன்னடையை யுடையவன் நீயே; சிவனும்நீ - மங்கள காத்தை யுடையவன் நீயே; தவனும்நீ-தவத்தை யுடையவன் நீயே.

என வணங்கு......என—என்று இவ்வாறாக.

ஒருதனி......எனவே. ஒருதனி - ஒப்பற்ற, கடவுள் - அருகபரமேட்டியே! நின் - உன்னை, பரவுதும் - யாம் துதிப்போம்: உயிர்கள் - சீவன்கள், இன்னல் - துன்பமாகிய, வெம் - வெப்பம் பொருந்திய, கனல் - நெருப்பான து, கூர் - மிகுந்த, புன் - அற்பமாகிய, நெறித்தலை - வழியில், சென்று - போய், உறு - பொருந்திய, புறம் - பஞ்சவிடயங்களான், கோள் - கொலைசெய்யும், மா-மிருகங்கள், திரிதரும் - திரிகின்ற, அகன்ற - பரந்த, தலை - இடத்தையுடைய, பிறவி - பிறப்பாகிய, கானத்து - காட்டில், மருவியுற்று - நின்னெறியிற் செல்ல மறந்து, உழந்து - உழன்று, ஆங்கு - அப்பிறவிக் காட்டில், அலமரும் - சுழல்கின்ற, துயரினை - துன்பத்தை, எறியும் - அறுக்கின்ற, நின் - உனது, நிலம் - மூவுலகத்திலும், மரு - மருவிய, திகிரி - அறவாழி நெடு - அனந்த காலம், வாழ்கவே - வாழவேண்டுமென்றே. எ-று.

(பொ-ரை) நால்வகை மலரும் நெருங்கி அம்மலர்களின் வாசனை நான்கு திக்கினுஞ்சென்று திரிய, அம்மலர்களின் மதுவை உண்டு நால்வகை வண்டுகளும் இசைபாட, விளங்கப்படுகின்ற அசோகினுடைய அழகிய நிழலில் பிரகாசத்தை வீசிக் குணமானது துளும்ப, குளிர்ச்சி பொருந்திய முத்து மாலைகள் சூழ்ந்த, மிகவும் விளங்குகின்ற மூன்று மதிபோல, முக்குடையும் அவ்வசோகநிழலுடன் நிழல்செய்ய, இருமருங்கினும் ஒளிர்கின்ற அழகிய தாமரைகள் நான்கு குறைந்த நாற்பது லட்சம் சுழல,உயர்ந்த சிங்காசனத்தின் நான்கங்குலத்தின் மேல் மூவுலகத்தவரும் வணங்க வீற்றிருந்தாய்.

கயன்மீன்கள் புரள்வன போலப் புரளாநின்ற கருமையாகிய பரந்த கண்களையுடைய மாதரது புணர்ச்சியாகிய தொழிலானது பிறப்பினுக்கு மூலமென்று நெருங்கிய முனிவரெதிர் சொல்லியருளி, அளவு காணப்படாத பிறப்பினின்று நீங்கிய முத்தியாகிய பெண்ணுடன் நீங்காத அனந்த வின்பத்தினால் நீ யின்புறுவது நினது குணமாகுமோ?

தம்மைக் கொல்ல வருகின்ற பகைவருடைய சீவனிடத்தும் அடங்காமல் அதிகரித்த கோபமானது பிறவியைக் கொடுக்குமென்று முனீந்திரருக்குச் சொல்லியருளி, கெடும்படி தேசகாதி சருவகாதியென்னு மிருவினைகளாகிய மாற்றலருடைய வலியைக்கெடுத்து பஞ்சவிஷயங்களாகிய வெப்பமான சுறுத்த கோபமும் மதமுமுடைய யானைகளைக்கொன்றது நினது கருணையாகுமோ?

உள்ளன்பினால் ஐவகைப்பட்ட வுயிர்கட்கும் ஒத்து நின்று நடக்காதவரே பிறப்பாகிய கடலில் அழுந்துவரென்று பரந்த முனிவர் முன் சொல்லியருளி, விருப்புடன்வணங்கி யெழுபவருக்கு வானவருலகத்தைக் கொடுத்து, உன்னைப் போல, இடையாத முத்தியில் வைக்குதல் நினக்குத் தன்மையாமோ?

குற்றமற்ற வொளியையுடைய இரத்தினமானது கையினுடைய மத்தியிலிருப்பக் காண்பதுபோல உலக மனைத்தையு மறியும் உனது அநந்த ஞானம்; தேன்பொருந்திய பூவினது மணம்போலவும் விளங்குகின்ற இரத்தினத்தினுடைய விளக்கம்போலவும் பொருந்திய தன்மையையுடையது உனது அநந்த சுகம்; வாசனை பொருந்திய தாமரைப்பூவின்மேல் இருபாதமு முறையாக நடவாதனவாகவும் மிதியாதனவாகவும் நடக்கும் உனது பாதங்கள்; பதினெண்மொழிகளையும் கொடுப்பதாகியும் அதனுடன் முன்னொடு பின்மாறுபாடு இல்லாததாகியும் சீவ காருண்ணியத்துடன் அறுவகைப்பொருளையுந் தழுவி நிற்பது உனது பரமாகமம்.

தேனானது பெருக இதழ்கள் விரிகின்ற வாசனைபொருந்திய மலர்களாகிய மெல்லிய பாணங்களையேவி மன நிலைகெடப் போர்செய்கின்ற மன்மதனை நீறுபடப் பார்த்தாய்.

பிறப்பாகிய திரைகள் நீங்காத நாற்கதியாகிய கடலில் முழுகுகின்ற ஜீவன்களை விரும்பிச்சுழலுகின்ற கொல்லுந்தொழிலில் நீங்காத கொடுமையான வெப்பமுடைய காலனையுங் கடந்தாய்.

உதிக்கின்ற சூரியனைப்போல் நிலை பெற்று விளங்காநின்ற பிரபாவலயமூன்றினையுடையாய்; யாவரும் வணங்குத்தக்க முத்திநாயகியினுடைய கல்யாணத்தை அறிவிக்கின்ற துந்துபியினை யுடையாய்.

மலர்களைத் தேவர்கள் சொரிய அம்மலர்கள் மதுவைப் பொழிதலினாலே கசிவு நீங்காத முற்றத்தினை யுடையாய்; மூவுலகத்தவருந் தன்னுளடங்க த்திமலோகத்துட்டானடங்கி திவ்வியத் தொனியை அடக்காத மும்மதிலை டையாய்,

பழமையாகிய வேதங்களைச் சொன்னவன் நீயே; ஏகாந்த வாதங்களைக் கெடுத்தவன் நீயே; அநேகாந்த வாதத்தை வகுத்தவன் நீயே; காலனெருங்காத மூர்த்தியையுடையவன் நீயே.

அனந்த வீரத்தை யுடையவன் நீயே; நிர்மலத்தையுடையவன் நீயே; ஆகாயத்தானத்தை யுடையவன் நீயே; ஞானக்கண்ணினை யுடையவன் நீயே; நீரத்தை யுடையவன் நீயே; நன்னடையை யுடையவன் நீயே; மங்களகாரத்தை யுடையவன் நீயே; தவத்தை யுடையவன் நீயே.

என்று இவ்வாறாக.

ஒப்பற்ற அருகபரமேட்டியே! உன்னை யாந்துதிப்போம்: சீவன்கள் துன்பமாகிய வெப்பம் பொருந்திய நெருப்பானது மிகுந்த அற்பமாகிய வழியிற் போய்ப் பொருந்திய பஞ்ச விடயங்களான் கொலை செய்யும் மிருகங்கள் திரிகின்ற பரந்த இடத்தையுடைய பிறப்பாகிய காட்டில் நின்னெறியிற் செல்ல மறந்து உழன்று அப்பிறவிக்காட்டில் சுழல்கின்ற துன்பத்தை யறுக்கின்ற உனது மூவுலகத்தினும் மருவிய அறவாழி அநந்த காலம் வாழவேண்டுமென்றே. எ-று.

(வி-ரை.) நால்வகை மலராவன:-கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, புதர்ப்பூ. நால்வகை வண்டுகளாவன:—கருவண்டு, பொன்வண்டு, ஞிமிறு, சுரும்பு குடைமூன்றாவன:—சந்திராதித்தியம், நித்திய விநோதம், சகலபாசனம். தேசகாதியாவன:— மதிஞானாவரணீயம், சுருதஞானாவரணீயம், மனப்பரியய ஞானாவரணீயம், சக்ஷுதர்சநாவரணீயம், அசக்ஷுதர்சநாவரணீயம் அவதி தர்சநாவரணீயம், சம்மியத்துவப் பிரகிருதி, ஸஞ்ஜ்வலநக்ரோதம், ஸஜ்வலமோகம், ஸஜ்வலநமாயை, ஸஜ்வலநலோபம், ஹாசியம், இரதி, அரதி, சோகம், பயம், ஜுகுப்ஸை, ஸ்திரீ வேதம், பும்ஸ வேதம், நபும்ஸ வேதம், தாநாந்தராயம், லாபாந்தராயம், போகாந்தராயம், உபபோகாந்தராயம், வீரியாந்தராயம்-என- உசு. சர்வகாதியாவன:—கேவலஞானாவரணீயம், கேவல தர்சநாவரணீயம், நித்திரா நித்திரை, பிரசலா பிரசலை, நித்திரை, பிரசலை, ஸ்தியான ஸ்ருத்தி, அநந்தாநுபந்திலோபம், அப்பிரத்தியாக்யாநக்ரோதம், அப்பிரத்யாக்யாநமாநம், அப்பிரத்தியாக்யாநமாயை, அப்பிரத்தியாக்யாநலோபம், பிரத்தியாக்யாநக்ரோதம், பிரத்தியாக்யாநமாநம், பிரத்யாக்யாநமாயை, பிரத்தியாக்யா நலோபம், மித்யா தர்சநம், சம்மியக் மித்தியாத்துவம்- என- உக. ஐந்து விடயங்களாவன:—சப்தம், ஸ்பரிசம் ரூபம், ரசம், கந்தம். ஐவகை யுயிராவன:— ஏகேந்திரியம், துவீந்திரியம், திரீந்திரியம், சதுரிந்திரியம், பஞ்சேந்திரியம் அறுவகைப் பொருளாவன:— ஜீவன், புத்கலம், தர்மம், அதர்மம், ஆகாயம், காலம். பிரபாவலயம்மூன்றாவன: —ஆலோ[illegible] கம், பிரபாமு[illegible] [illegible] மதில்மூன்றாவன:—உதயதாம், பிரீதிதாம், க[illegible] யூணதாம், [illegible] [illegible]ாவன:—கை[illegible] [illegible]வனவம், இரணிய கர்ப்ப[illegible] பிரயம், [illegible] [illegible] [illegible]மூன்றில் என்ப[illegible]

கண்டக்குறை விகாரம். குலவிலங்கு, ஒருதனி என்பன மீமிசைப்பதம். ஏகார[illegible] தேற்றேகாரம். இதனால்இறைவனது பெருமையும் அவனருள் வழிபட்டு [illegible]

கும் அறவாழியினது தன்மையும், சீவன்களுடைய எளிமையும் கூறப்பட்டன. இதனுள் யான் என்பது தோன்றா எழுவாய். உன்னை, என்பது செயப்படு பொருள்; துதிப்போம் என்பது பயனிலை.

(தொடரும்.)

இங்ஙனம்,

மேல் மின்னல்-சக்கிரவர்த்தி நயினார்.

தருமசீலன் அநுபந்தம்.

பேரணி ஜைன சகோதர ஷட்கிராம சங்கம்

மூன்றாவது மாதாந்தர சங்கம்.

இம் மூன்றாவது மாதாந்தர சங்கம், பேரணி கிராமத்தில் சென்னை இராஜதானி ஜைனர் சங்கத்தின் அக்ராசனாதிபதி ஸ்ரீமான் A. P. சந்திரநாதநயினார் அவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் கூடியது. அடியிற் கண்ட கனவான்கள் கீழ்க் கண்ட விஷயங்களைப்பற்றி உபந்நியசித்தனர்.

உபந்நியாச விபரம்.

ஷை சங்கத்தின் ஸ்திர அக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமான் K. A. தனபாலநயினார், [தியானமகிமை.

பேரணி ஸ்ரீமான்	செல்வரசுநயினார்	போகபூமிஸ்வரூபமும், மனுக்கள்ஸ்வபாவமும்
,, ,,	குப்புசாமி நயினார்,	லோகஸ்வரூபம்.
வயலாமூர் ,,	பத்மராஜநயினார்,	இல்லறம்.
,, ,,	பத்திரபாகுநயினார்,	சர்வக்ஞனுடைய அதிசயம்.
செண்டியம்பாக்கம் ,,	அப்பாவு உபாத்தியாயர்,	ஒற்றுமை.
சென்னை ,,	பார்சுவநாதநயினார்,	பஞ்சாஸ்திகாயம்.

அக்கிராசனர் முடிவுரைப் பிரசங்கம் செய்த பின்பு "திண்டிவனம்ஜெயின் போர்டிங்" (Jain Boarding Tindivanam) கிற்கு சங்கத்தியமெம்பர்களும், மற்றவர்களும் உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டபடி ஷை சங்கத்தியவர்களும், மற்றவர்களும் பொருளுதவி புரிவதாக கையொப்பமிட்டனர். பிறகு, சந்தன தாம்பூலம் வழங்கப்பட்டு சபைகலைந்தது.

நான்காவது மாதாந்தர சங்கம்.

இந்நான்காவது மாதாந்தர சங்கம் முட்டத்தூர் கிராமத்தில், மேடி சங்கம் ஸ்திர அக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமான் K. A. தனபாலநயினார் அக்கிராசனத்தின் கீழ் அடியிற்கண்ட உபந்நியாசங்கள் நடைபெற்றன.

உபந்நியாச விவரம்.

அக்கிராசனர் முன்னுரைப்பிரசங்கம். சதுர்விம்ஸதி தீர்த்தங்கரர் மஹிமை.

போளூர்	ஸ்ரீமான் குப்புசாமி நயினார்	சமவசரணவிபூதி.
மோழியனூர்	,, மணியம் சந்திரகீர்த்தி நயினார்	கல்விப்பொருள்
வயலாமூர்	,, பத்திரபாகு நயினார்	அவஸர்ப்பிணியின்கால இழிவு.
விழுக்கம்	,, பார்சுவநாத நயினார்	ஜைனர்களின்நிலைமை.
முட்டத்தூர்	,, M. D. ஜெயகீர்த்தி நயினார்	கல்விக்கற்பகம்.
,,	,, பொன்னுசாமி நயினார்	சத்பாத்திர தானம்.
நந்திவாடி	,, இராமஸ்வாமி அய்யர்	சங்கத்தின் பெருமை.
மரக்காணம்	,, இராஜரத்தினம் அய்யர்	கல்வி
செண்டியம்பாக்கம்	,, அப்பாவு உபாத்தியாயர்	எசோதர சரிதம்.

இங்ஙனம்,
செல்வரசு,
காரியதரிசி

ஆரணி ஜைன சகோதர சங்கம்.

2 வது மாதாந்தர கூட்டம் இரௌத்திரி௵ வைகாசி௴ 19௳ பௌர்ணமியன்று வீடூர் போஸ்டு மாஸ்டர் ஸ்ரீமான் சின்னராஜு நயினார் அவர்களின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் சபை கூடிற்று. அக்கிராசனாதிபதியவர்கள் ஜிநமத பூர்வீக நிலைமையை விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் உபந்நியசித்தார்கள். ஸ்ரீமான், சக்கிரவர்த்தி நைனார் அவர்கள் சிராவக தர்மம் என்பதை சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் உபந்நியசித்தார்கள்- பிறகு ஆரணி வக்கீல் ஸ்ரீமான்- சுப்பிரமண்ணிய சாஸ்திரியாரவர்கள் புஸ்தகாலய அவசியத்தைப் பற்றி விரிவாக உபந்நியசித்தார்கள். பிறகு ஆரணி ஜைன பாடசாலை உபாத்தியாயர் ஸ்ரீமான் ப. குப்புசாமி சாஸ்திரிகள் சத் சங்கம் என்பதைப் பற்றி உபன்னியாசம்செய்தார்கள் மங்களம் பாடப் பட்டு ஜய கோஷத்துடன் சபைகலைந்தது.

3 வது மாதாந்தர சங்கம்.

இரௌத்திரி௵ ஆனி௴ 23௳ ஸ்ரீமான குந்துநாதநயினார் அக்கிராசனம் வகிக்க சபை கூடிற்று.

ஸ்ரீமான் வர்த்தமான நயினார், ஸ்ரீமான் அய்யண்ண நயினார் ஸ்ரீமான் சிரவண பெளி குளம் பிரம்மையா, ஸ்ரீமான் ப. குப்புசாமி சாஸ்திரிகள் ஆகியவர்கள். முறையே அணுவிரதம், அகங்காரம், சிராவகர்களின் ஷட்கிரியைகள், ஒழுக்கம் என்பவைகளைப்பற்றி உபன்னியாசம் செய்தார்கள். பிறகு மங்களம் பாடப்பட்டு ஜய கோஷத்துடன் சபை கலைந்தது.

4-வது மாதாந்தர சங்கம்.

இரௌத்திரி௵ ஆடி௴ 16-ந்தேதி பௌர்ணமியன்று மலையனூர் ஸ்ரீமான் லோகநாதநயினார் அக்கிராசனத்தின்கீழ் சபை கூடிற்று. ஸ்ரீமான், அய்யண்ணநயினார், ஸ்ரீமான் -வர்த்தமானநயினார், ஸ்ரீமான்-குணபத்திரநயினார் முதலியவர்கள் முறையே பொறுமை, கல்வி, கல்விக்கும் செல்வத்திற்குமுள்ள வித்தியாசம் என்பவைகளைப்பற்றி உபன்னியசித்தார்கள்.

நன்கொடைகள்.

இதனடியில் கண்ட கனவான்கள் கல்லியாண விசேஷ காலங்களில் கீழ்க் கண்ட விவரப்படி இச்சங்கத்துக்கு நன்கொடை அளித்தார்கள்.

விவரம்.

1. ஸ்ரீமான்—ஜவுளி மளிகை C. சக்கிரவர்த்தி நயினார் அவர்கள் சுமார் 40—0—0 ரூபாய் மதிப்புள்ள மஹாபுராணம் 1.

2. ஸ்ரீமான் மோ. ராமநாத நயினார் சுமார் 80—0—0 ரூபாய் மதிப்புள்ள பத்ம புராணம் 1. ரொக்கம் ரூ. 5—0—0

ஸ்ரீமான் சத்திய விஜய பண்டிதர் 10—[illegible] ரூபா மதிப்புள்ள ஞானத் திறவு கோல் 1. (Key of Knowledge.)

ஸ்ரீமான் தேசூர் தரணேந்திர நயினார் ரொக்கம் ரூபா 5—0—0
காப்பலூர் ஸ்ரீமான் சக்கிரவர்த்தி நயினார் ரொக்கம ரூபா 5—0—0
செ. மல்லிநயினார் ரூபா. 5—0—0
நேத்தப் பாக்கம் லோகநாத நயினார் 2—0—0
" பார்சுவநாத நயினார் 2—0—0

D. ஜய கீர்த்தி நயினார்,
காரியதரிசி.

ஆரணி ஜைன சகோதரசங்கத்தின்

1-வது ஸ்பெஷல் மீட்டிங்.

இரௌத்திரி௵ ஆடி௴ 22உ (6—8—20ல்) ஸ்ரீவண பௌளிகுளம் மைசூர் சமஸ்தான வித்வ சிரோன்மணி ஸ்ரீமான் தோர்பலி ஜிநதாச சாஸ்திரியார் அவர்களை, பாண்டு வாத்தியத்துடன் ஊர்வல மாக அழைத்து வந்த பிறகு ஸ்ரீமான் C. சக்கிரவர்த்தி நைனாரவர்கள் ஷெ சாஸ்திரியார் அவர்களை அக்கிராசனம் வகிக்குமாறு பிரேரேபிக்க அவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீமான் C. வசுபால நைனார் அவர்களால் சமஸ்கிருத ஸ்லோகங்களினால் வரவேற்புப் பத்திரம் வாசிக்கப் பட்டபின், அக்கிராசனர் ஜீவதத்வம் என்பதைப் பற்றி வெகு அழகாக உபன்னியசித்தார். பிறகு யூனியன்சேர்மனும்பிரபலவியாபாரியுமாகிய ஸ்ரீமான் A. தனதேவ நைனாரவர்களால் ஷெ சாஸ்திரியாரவர்களுக்கு வந்தனம் செலுத்தப் பட்டபின் ஸ்ரீமான் ப. குப்புசாமி சாஸ்திரியாரவர்களால் வந்தனோபசாரபத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது. பிறகு மங்களம் பாடப் பட்டு கூட்டம் கலைந்தது.